

Mgr. et Mgr. Jakub Michálek
Bořivojova 108
Praha 3
IDDS 4memzkm

Váš dopis zn.
ZK Pha #4914

Č.j.
MHMP 554519/2017
Sp. zn.
S-MHMP 55341/2017

Vyřizuje / linka Datum
Mgr. Hana Maroušková 07.04.2017
/ 2909

Počet listů/příloh 4/0

Věc: Rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti

Odbor volených orgánů Magistrátu hlavního města Prahy, jako povinný subjekt dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přístupu k informacím“), rozhodl na základě ust. § 15 odst. 1 zákona o přístupu k informacím, čl. 96 odst. 1 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky (dále jen „Ústava“) a čl. 37 odst. 2, 3 usnesení předsednictva ČNR č. 2/1993 Sb., o vyhlášení Listiny základních práv a svobod, jako součásti ústavního pořádku České republiky (dále jen „Listina“), ve spojení s ust. § 51 odst. 3 písm. c) zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů, o žádosti o informace pana Mgr. et Mgr. Jakuba Michálka, zastupitele hl. m. Prahy, nar. 6. 2. 1989, trvale bytem Bořivojova 108, Praha 3 (dále jen „žadatel“) ze dne 11. 1. 2017, kterou se žadatel domáhal, aby mu byla poskytnuta „*všechna právní posouzení, která má hlavní město Praha k dispozici, a která se týkají promlčení možnosti žalovat náhradu škody, která mohla být hl. m. Praze úmyslně způsobena bývalým primátorem MUDr. Pavlem Bémem, popř. dalšími členy Rady HMP či předsedy výborů ZHMP v souvislosti s projektem Opencard. Jedná se o právní posouzení, která byla zmíněna v usnesení RHMP č. 2920, tisk č. R-24026, v části I. – 'bere na vědomí', bod č. 4*“, takto:

žádost se **o d m í á**.

Odůvodnění

Povinnému subjektu byla dne 12. 1. 2017 doručena výše uvedená žádost o informace. Rozhodnutím č. j. MHMP 111916/2017 bylo povinným subjektem rozhodnuto o tom, že se žadatelova žádost o informace odmítá s odkazem na čl. 96 odst. 1 Ústavy, ve spojení s

čl. 37 odst. 2, 3 Listiny. Proti tomuto rozhodnutí povinného subjektu podal žadatel odvolání, v němž vyslovil s napadeným rozhodnutím nesouhlas. Na základě odvolání žadatele vydalo dne 13. 3. 2017 Ministerstvo vnitra rozhodnutí č. j. MV-28142-5/ODK-2017, kterým napadené rozhodnutí povinného subjektu zrušilo a věc mu vrátilo k novému projednání. Povinný subjekt tedy žádost o informace opětovně posoudil a rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí, a to z níže uvedených důvodů.

Předmětem žádosti o informace je právní analýza, která byla vyhotovena pro povinný subjekt pověřenou advokátní kanceláří, a která shrnuje jednotlivé aspekty „kauzy Opencard“. Povinný subjekt si nechal zpracovat tuto právní analýzu s cílem zjistit, splnění jakých podmínek je nezbytné k úspěšnému vedení sporu s osobami, které měly hlavnímu městu Praze způsobit, v souvislosti s fungováním karty Opencard, značné škody. Vyhotovením právní analýzy měl povinný subjekt taktéž získat představu o tom, jaká je pravděpodobnost úspěchu v případném budoucím sporu. Jak již povinný subjekt uvedl ve svém předešlém rozhodnutí, stanovisko advokátní kanceláře shrnuje některá fakta kauzy Opencard, vyjmenovává jednotlivé podmínky, jejichž splnění je nezbytné k úspěšnému postupu ve věci, odborně hodnotí schopnost povinného subjektu těmito podmínkám dostát, a upozorňuje na důsledky jejich nesplnění. Lze shrnout, že právní pomoc, která byla povinnému subjektu touto formou advokátní kancelář poskytnuta, obsahuje informace, které lze označit za důvěrné.

Na základě provedené právní analýzy, která byla vyhotovena ke dni 16. 11. 2016, rozhodla dne 22. 11. 2016 Rada hl. m. Prahy o tom, že *„souhlasí s podáním žaloby na náhradu úmyslně způsobené škody v souvislosti s projektem Opencard proti bývalému primátorovi MUDr. Pavlu Bémovi, popř. dalším členům Rady HMP či předsedům výborů ZHMP“*.

Povinný subjekt je přesvědčen, že poskytnutím požadované informace žadateli, potažmo široké veřejnosti (povinný subjekt by totiž musel poskytnutou informaci na zákl. ust. § 5 odst. 3 zákona o přístupu k informacím uveřejnit), by došlo k závažnému zásahu do jeho práva na právní pomoc a práva na rovné postavení před soudem. Zásah do práva na právní pomoc spatřuje povinný subjekt v tom, že odhalením právních rad, doporučení a upozornění, která mu byla advokátní kancelář v požadované analýze předána, by se naprosto diskvalifikoval v budoucím soudním řízení (s jehož zahájením vyslovila Rada hl. m. Prahy souhlas). Právo na právní pomoc by se tak stalo pro povinný subjekt pouze bezobsažným právem, které je dosažitelné pouze těm, co nemají postavení povinného subjektu dle zákona o přístupu k informacím. Tato „diskvalifikace“ před samotným zahájením soudního sporu by pak měla za následek nevyhnutelné disproporční postavení povinného subjektu jako strany žalující oproti straně žalované.

Povinný subjekt zhodnotil, že v uvedeném případě jde o střet dvou, resp. tří ústavních práv, kdy na jedné straně stojí žadatelovo právo na informace zaručené čl. 17 Listiny a na druhé straně právo povinného subjektu na právní pomoc a právo na rovné postavení před soudem zaručené čl. 96 odst. 1 Ústavy a čl. 37 odst. 2 a 3 Listiny. V souladu s judikaturou Ústavního soudu a v souladu s právním názorem nadřízeného orgánu, provedl povinný subjekt tzv. test proporcionality za účelem zjištění, kterému z obou ústavně zaručených práv dát v tomto případě přednost.

Prvním kritériem při provádění testu proporcionality je kritérium vhodnosti, povinný subjekt si tedy předně musel odpovědět na otázku, zdali institut omezující právo na informace, umožňuje dosáhnout sledovaný cíl (ochranu práv povinného subjektu). Zde povinný subjekt vyhodnotil, že omezením žadatelova práva na informace (tj. neposkytnutím mu dotčené právní analýzy) bude v plném rozsahu ochráněno jeho právo na právní pomoc i právo na rovné postavení před soudem, neboť povinný subjekt bude v takové situaci schopen dosáhnout „utajení“ důvěrných informací, které mu byly advokátní kanceláří poskytnuty.

Druhým kritériem jest kritérium potřebnosti, dle něhož musí povinný subjekt zkoumat, zda existuje jiné řešení, jež by bylo vůči dotčeným základním právům šetrnější. V tomto ohledu povinný subjekt shledal, že žádné jiné řešení, které by bylo k žadatelovým právům ohleduplnější a které by zároveň nepopřelo smysl jejich omezení, neexistuje. Povinný subjekt nemůže postupovat jinak, než právní analýzu žadateli neposkytnout. V úvahu nepřipadá např. částečné poskytnutí, neboť analýza tvoří kompaktní nedělitelný celek.

Třetím kritériem při provádění testu proporcionality je porovnávání závažnosti obou v kolizi stojících základních práv. V tomto ohledu vzal povinný subjekt zejména v potaz, že právo na právní pomoc je v právním řádu České republiky zajištěno nejenom samotnou Listinou, ale i dalšími instituty, které faktickou realizaci tohoto práva zabezpečují. Takovým institutem je např. povinnost mlčenlivosti advokátů, která je zakotvena v ust. § 21 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o advokacii“). Pokud by byl jakýkoli povinný subjekt dle zákona o přístupu k informacím nucen sdělit žadatelům veškeré informace, které v rámci poskytování právní pomoci obdržel, byla by zmíněná povinnost advokátů, ve vztahu k povinným subjektům, zcela nadbytečná. Zákon o advokacii přitom vychází přesně z opačné premisy, tedy že informace „vyměněné“ mezi advokátem a klientem jsou důvěrné a podléhají proto zvláštnímu režimu. V podobném duchu pak přistupuje k právu na právní pomoc i zákon č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), který ve svém ust. § 88 odst. 1 stanoví, že „*provádění odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu mezi obhájcem a obviněným je nepřípustné*“. Jakkoli v souzeném případě nejde o právní pomoc poskytovanou v rámci trestního řízení, ale o právní pomoc poskytovanou v rámci řízení občanskoprávního, nelze nedospět k přesvědčení, že zákonodárce klade na respektování práva na právní pomoc zvláštní důraz.

S právem na právní pomoc je pochopitelně úzce spojeno taktéž právo na rovné postavení před soudem. Je-li totiž jedné ze stran sporu právo na právní pomoc upřeno, zatímco druhé straně nikoli, nemůže pak být logicky nikdy postavení obou stran „rovné“, jak požaduje zákon. Na zajištění práva na právní pomoc lze tedy v určitém smyslu hledět jako na odrazový můstek k zabezpečení férových podmínek při následném soudním procesu.

Při vážení obou (resp. tří) práv zohlednil povinný subjekt taktéž skutečnost, že zatímco u práva na informace připustil ústavodárce zákonné zakotvení jeho limitů (viz čl. 17 odst. 4 Listiny), u práva na právní pomoc a práva na rovné postavení před soudem tak ústavodárce neučinil.

Na základě všech výše uvedených závěrů dospěl povinný subjekt k tomu, že je v tomto případě nutné preferovat právo povinného subjektu na právní pomoc a na rovné postavení před soudem, oproti žadatelovu právu na informace. Z tohoto důvodu rozhodl povinný subjekt o odmítnutí žadatelovy žádosti o informace. Povinný subjekt je přesvědčen, že odmítnutí poskytnutí informace z těchto důvodů je možné i přesto, že sám zákon o přístupu k informacím právo na právní pomoc, potažmo právo na rovné postavení před soudem, jako důvod k odmítnutí žádosti výslovně nezmiňuje. Ústava a Listina jsou ústavními zákony, které mají, jako takové, vždy přednost před zákony podústavními. Ostatně, možnost odepřít poskytnutí informace, aniž by byl důvod odepření v zákoně o přístupu k informacím výslovně zmíněn, dovozuje i odborná literatura – viz Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016 str. 627 - 628, dle se uvádí, že „*test proportionality ve vztahu k právu na informace tedy „funguje“ obousměrně – obvykle vede k prolomení zákonné ochrany „ve prospěch“ práva na informace, může však hypoteticky vést k upřednostnění ochrany informace a k omezení práva na informace např. s odkazem na určitý veřejný statek, pro jehož ochranu nemusí být přímo v SvInf stanoven konkrétní vhodný paragraf*“.

Jak už povinný subjekt vyjádřil ve svém předešlém rozhodnutí, skutečnost, že žadatel je zastupitelem hl. m. Prahy, na závěru o nutnosti poskytnutí informace odmítnout, nic nemění, neboť jakékoli poskytnutí právní analýzy (ať už zastupiteli města nebo řadovému žadateli), by mělo vždy stejný (fatální) dopad na výše zmíněná práva povinného subjektu.

Poučení

Žadatel je oprávněn podat proti tomuto rozhodnutí odvolání, a to do 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí. O odvolání je příslušný rozhodnout nadřízený správní orgán, kterým je Ministerstvo vnitra ČR. Odvolání se podává u správního orgánu, který rozhodnutí vydal.

JUDr. Richard Mařík
ředitel odboru
podepsáno elektronicky